

WAM PRZECIWKO KOMISJI

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
z dnia 10 listopada 2004 r. *

W sprawie T-316/04 R

Wam SpA, z siedzibą w Cavezzo di Modena (Włochy), reprezentowana przez
adwokata E. Gilianiego,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez V. Di Bucciego
i E. Righini, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń
w Luksemburgu,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wnioszek dotyczący zawieszenia wykonania decyzji Komisji
z dnia 19 maja 2004 r. [C(2004) 1812 wersja ostateczna], w sprawie pomocy państwa
C 4/2003 (dawniej NN 102/2002),

* Język postępowania: włoski.

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu i postępowanie

- 1 W dniu 19 maja 2004 r. Komisja wydała decyzję C(2004) 1812 wersja ostateczna w sprawie pomocy państwa C 4/2003 (dawniej NN 102/2002) przyznanej skarżącej przez Republikę Włoską (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 2 W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że w latach 1995 i 2000 skarżąca skorzystała z dwóch pożyczek o obniżonej stopie procentowej na podstawie włoskiej ustawy nr 394/81 z dnia 29 czerwca 1981 r., której celem jest ułatwienie wchodzenia przedsiębiorstw włoskich na rynki państw nienależących do Unii Europejskiej (zwaną dalej „przedmiotową pomocą”).
- 3 Zaskarżona decyzja stanowi w art. 1, że przedmiotowa pomoc wchodzi w zakres art. 87 ust. 1 WE, że Komisja nie została o niej poinformowana stosownie do art. 88 ust. 3 WE i że stanowi ona pomoc niezgodną z prawem.

- 4 Artykuł 2 zaskarżonej decyzji nakłada w konsekwencji obowiązek zwrotu kwoty 48 054,41 EUR wraz z odsetkami liczonymi od dnia 24 kwietnia 1996 r. oraz kwoty 104 930,65 EUR wraz z odsetkami liczonymi od daty wydania decyzji.

- 5 Pismem wpisanym do rejestru Sądu w dniu 2 sierpnia 2004 r. skarżąca wniosła skargę w trybie art. 230 WE żądając stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

- 6 Oddzielnym pismem wpisanym do rejestru Sądu w dniu 30 września 2004 r. skarżąca złożyła niniejszy wniosek o zarządzenie środka tymczasowego w trybie art. 242 WE oraz art. 104 i nast. Regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, wnosząc o zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji. Skarżąca wnosi także o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

- 7 W dniu 14 października 2004 r. Komisja przedstawiła na piśmie uwagi w przedmiocie owego wniosku o zarządzenie środka tymczasowego, w terminie, który został jej wyznaczony na podstawie art. 105 § 1 regulaminu. Wnosi ona o oddalenie wniosku o zawieszenie wykonania i o obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 8 Na mocy art. 242 WE w związku z art. 243 WE, z jednej strony, oraz art. 225 ust. 1 WE z drugiej, Sąd może, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu lub zarządzić niezbędne środki tymczasowe.

- 9 Artykuł 104 § 2 regulaminu stanowi, że we wnioskach o zarządzenie środka tymczasowego należy określić przedmiot sporu, wskazać pilny charakter sprawy, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania środka (*fumus boni iuris*). Wymogi te muszą zostać spełnione łącznie, co oznacza, że wniosek o zarządzenie środka tymczasowego winien zostać oddalony, gdy którykolwiek z nich nie jest spełniony [postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 14 października 1996 r. w sprawie C-268/96 P(R) SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. str. I-4971, pkt 30]. Jeżeli zachodzi taka potrzeba, sędzia orzekający w przedmiocie środka tymczasowego dokonuje także wyważenia przeciwstawnych interesów (postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 29 czerwca 1999 r. w sprawie C-107/99 R Włochy przeciwko Komisji, Rec. str. I-4011, pkt 59).
- 10 Środki objęte wnioskiem winny ponadto być tymczasowe w tym znaczeniu, że nie przesądzają one kwestii prawnych ani faktycznych, będących przedmiotem sporu, ani nie neutralizują przedwcześnie skutków orzeczenia wydawanego później w postępowaniu głównym [postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 19 lipca 1995 r. w sprawie C-149/95 P(R) Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., Rec. str. I-2165, pkt 22].
- 11 Ponadto w ramach tego całościowego badania sędzia orzekający w przedmiocie środka tymczasowego dysponuje szerokim zakresem swobodnej oceny i może swobodnie decydować o sposobie, w jaki te różne wymogi winny zostać zweryfikowane, oraz o porządku takiego badania w odniesieniu do okoliczności danej sprawy, ponieważ żadna norma prawa wspólnotowego nie narzuca mu gotowego schematu analizy przy dokonywaniu oceny niezbędności wydania zarządzenia tymczasowego (postanowienie w sprawie Komisja przeciwko Atlantic Container Line i inni, powołane wyżej, pkt 23).
- 12 Materiał zgromadzony w sprawie zawiera w ocenie sędziego orzekającego w przedmiocie środka tymczasowego wszystkie informacje niezbędne dla rozstrzygnięcia niniejszego wniosku i nie jest konieczne uprzednie wysłuchanie ustnych wyjaśnień stron.

Argumenty stron

- 13 Skarżąca podnosi, że wszystkie wymogi dla wydania środka tymczasowego są w tym konkretnym przypadku spełnione.

- 14 Dla wykazania, że wymóg dotyczący *fumus boni iuris* jest spełniony, skarżąca powołuje się na jedenaście zarzutów wysuniętych w jej skardze w postępowaniu głównym, które wyłożone są także w jej wniosku w przedmiocie środka tymczasowego. Zarzuty te oparte są na naruszeniu kilku ogólnych zasad prawa wspólnotowego oraz przepisów art. 87 WE, 88 WE, 253 WE oraz art. 2 lit. b) rozporządzenia Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* (Dz.U. L 10, str. 30). Skarżąca załącza do swojej skargi szereg dokumentów i wniosków o przesłuchanie świadków na okoliczność *fumus boni iuris*, a w szczególności w celu odpowiedzi na pytanie, czy pomoc państwa wskazana przez Komisję była w stanie wpłynąć na konkurencję.

- 15 Jeżeli chodzi o wymóg odnoszący się do pilnego charakteru sprawy, skarżąca podnosi, że wykonanie zaskarżonej decyzji prowadziłoby do nieodwracalnej sytuacji, z której wynika nieodwracalna szkoda. Z tego punktu widzenia skarżąca wskazuje cztery powody uzasadniające pilny charakter sprawy.

- 16 Po pierwsze, wykonanie zaskarżonej decyzji oznaczałoby niezastosowanie ustawy nr 394/81 oraz w konsekwencji zawieszenie finansowania przeznaczonego na pomoc w podjęciu działalności przez włoskie przedsiębiorstwa w krajach trzecich, tak że włoskie inwestycje na tych rynkach uległyby zmniejszeniu i pozycja włoskich przedsiębiorstw, w tym skarżącej, uległaby osłabieniu.

- 17 Po drugie, skarżąca twierdzi, że wykonanie zaskarżonej decyzji zobowiąże Republikę Włoską do wszczęcia spraw sądowych w celu odzyskania subwencji udzielonych od 1981 r., kiedy to ustawa nr 394/81 weszła w życie, co oznaczać będzie dla przedsiębiorstw we Włoszech poniesienie szkody przez wszystkie subwencionowane przedsiębiorstwa, nieodwracalną zmianę równowagi gospodarczej oraz atmosferę niepewności i nieufności.
- 18 Po trzecie, skarżąca utrzymuje, że wykonanie zaskarżonej decyzji pociągnie za sobą nieważność umów o finansowanie, które jej dotyczą, i obowiązek natychmiastowego zwrotu kwoty 1 480 000 EUR, co zagroziłoby jej bytowi. To samo odnosi się do umów zawartych przez inne przedsiębiorstwa, co spowodowałoby nieodwracalną szkodę dla nich i dla gospodarki kraju.
- 19 Po czwarte, skarżąca dodaje, że poprzez przyjęcie nowych przepisów włoski ustawodawca mógłby ponownie zająć się kwestią ułatwień w finansowaniu przewidzianych przez obecnie obowiązujące przepisy w sposób, który zamknąłby skarżącej drogę do uzyskania zwrotu przedmiotowej pomocy w przypadku stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji przez Sąd.
- 20 Jeżeli chodzi o wazenie przeciwstawnych interesów, skarżąca uważa, że zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji stanowiłoby rozwiązanie najbardziej wyważone, ponieważ natychmiastowe wykonanie tej decyzji pociągałoby za sobą poważną i nieodwracalną szkodę nie tylko dla skarżącej, ale również dla gospodarki włoskiej i europejskiej, podczas gdy zawieszenie wykonania nie zagrażałoby w żaden sposób skuteczności zaskarżonej decyzji w przypadku oddalenia skargi w postępowaniu głównym.
- 21 Komisja w ogóle nie odnosi się do argumentów skarżącej dotyczących wymogu *fumus boni iuris*, uważając, że w każdym przypadku wniosek jest oczywiście bezzasadny w zakresie obejmującym pilny charakter sprawy oraz wazenie interesów.

- 22 W kwestii ważenia interesów Komisja podkreśla, że skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu, za pomocą którego możliwe byłoby wykazanie pilnego charakteru sprawy w związku z wnioskowanymi środkami. Według Komisji wszystkie argumenty dotyczące szkody, którą miałyby ponieść gospodarka włoska i włoskie przedsiębiorstwa w ogóle, nie są istotne dla wykazania pilnego charakteru sprawy odnoszących się do osobistych interesów skarżącej, co zgodnie z ustalonym orzecznictwem jest konieczne. Skarżąca nie wykazała, że szkoda, na którą się powołuje, mogłaby zagrozić jej bytowi na rynku. W każdym bądź razie szkoda ta jest czysto hipotetyczna i nie poparta najmniejszym nawet dowodem.
- 23 W kwestii ważenia interesów stron Komisja jest zdania, że szala niewątpliwie przechyliła się na jej korzyść, albowiem wskazywana szkoda jest czysto hipotetyczna, podczas gdy wspólnotowy interes w wykonaniu decyzji przeważa nad interesem beneficjenta pomocy, co wynika ustalonego orzecznictwa.
- 24 Komisja podkreśla w końcu, że złożone przez skarżącą wnioski o przesłuchanie świadków są chybione, ponieważ w ogóle nie dotyczą wymogu pilnego charakteru sprawy ani wyważenia interesów stron.

Ocena sędziego orzekającego w przedmiocie środka tymczasowego

- 25 W ocenie sędziego orzekającego w przedmiocie środka tymczasowego w tym konkretnym przypadku należy przede wszystkim zbadać wymóg dotyczący pilnego charakteru sprawy.
- 26 W tym zakresie z ustalonego orzecznictwa wynika, że pilny charakter sprawy w przypadku wniosku w przedmiocie środka tymczasowego powinno się oceniać

poprzez pryzmat konieczności tymczasowego rozstrzygnięcia w celu uniknięcia wyrządzenia poważnej i nieodwracalnej szkody stronie, która domaga się takiego środka. To do niej należy udowodnienie, że nie może ona czekać na wynik postępowania głównego bez poniesienia takiej szkody (zob. postanowienie Prezesa Sądu z dnia 3 grudnia 2002 r. w sprawie T-181/02 R Neue Erba Lautex przeciwko Komisji, Rec. str. II-5081, pkt 82 i cytowane tam orzecznictwo).

- 27 Nieuchronność szkody nie musi być ustalona z całkowitą pewnością, wystarczy jednak — w szczególności gdy powstanie szkody uzależnione jest od zaistnienia kilku czynników — by była ona przewidywalna z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa. Jednakże to na skarżącej spoczywa ciężar udowodnienia faktów, które mogłyby uzasadniać perspektywę poważnej i nieodwracalnej szkody (zob. postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 12 października 2000 r. w sprawie C-278/00 R Grecja przeciwko Komisji, Rec. str. I-8787, pkt 15; ww. postanowienie w sprawie Neue Erba Lautex przeciwko Komisji, pkt 83 i cytowane tam orzecznictwo).
- 28 Ponadto, według ustalonego już orzecznictwa, dla udowodnienia, że wymóg dotyczący pilnego charakteru sprawy jest spełniony, skarżąca zobowiązana jest wykazać, że zawieszenie wykonania lub inne środki tymczasowe, o które wnioskowano, są niezbędne dla ochrony jej osobistych interesów (zob. podobnie postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie 12/64 R Ley przeciwko Komisji, Rec. str. 175). Natomiast dla wykazania pilnego charakteru sprawy skarżąca nie może powoływać się na zagrożenie interesu, który nie ma dla niej charakteru osobistego, takiego na przykład jak zagrożenie interesu ogólnego lub praw osób trzecich, czy to podmiotów indywidualnych, czy państwa (zob. podobnie postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 maja 1988 r. w sprawie 112/88 R Union des producteurs de cédrats de Crète przeciwko Komisji, Rec. str. 2597, pkt 20, a także postanowienie Prezesa Sądu z dnia 30 czerwca 1999 r. w sprawie T-13/99 R Pfizer Animal Health przeciwko Radzie, Rec. str. II-1961, pkt 136). Takie interesy mogą być wzięte pod uwagę ewentualnie tylko w ramach wyważania przeciwstawnych interesów (ww. postanowienie w sprawie Pfizer Animal Health przeciwko Radzie, pkt 136).

- 29 Należy w końcu przypomnieć, że o ile wiadomo, że poza wyjątkowymi okolicznościami szkoda o charakterze materialnym nie może być postrzegana jako nieodwracalna z uwagi na fakt, iż może ona zostać finansowo skompensowana w późniejszym okresie, o tyle wiadomo również, że zastosowanie środka tymczasowego jest uzasadnione, jeżeli okaże się, że brak takiego środka spowodowałby, że strona skarżąca znalazłaby się w sytuacji, która byłaby w stanie zagrozić jej bytowi przed zapadnięciem orzeczenia kończącego postępowanie główne lub zmienić jej pozycję na rynku w sposób, któremu nie można zaradzić (ww. postanowienie w sprawie Neue Erba Lautex przeciwko Komisji, pkt 84, oraz postanowienia Prezesa Sądu z dnia 20 lipca 2000 r. w sprawie T-169/00 R Esedra przeciwko Komisji, Rec. str. II-2951, pkt 45, a także z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie T-148/04 R TQ3 Travel Solutions Belgium przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3027, pkt 46).
- 30 Należy zatem zbadać, czy skarżąca w zakresie wymaganym przez prawo wykazała, że wykonanie zaskarżonej decyzji jest w stanie zagrozić jej osobistym interesom tak, że zagrożone będzie jej przetrwanie lub zmieniona jej pozycja na rynku w sposób nieodwracalny zanim wydane zostanie orzeczenie Sądu w sprawie skargi w postępowaniu głównym.
- 31 W tej kwestii można jedynie stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu, który mógłby doprowadzić sędziego orzekającego w przedmiocie środka tymczasowego do takiego wniosku. Wprost przeciwnie, należy stwierdzić, że argumenty dotyczące pilnego charakteru sprawy, które skarżąca wysunęła, mają charakter ogólny i hipotetyczny i nie są poparte niezbędnymi dowodami.
- 32 Jeżeli chodzi zaś o argumenty skarżącej dotyczące konsekwencji niestosowania ustawy nr 394/81 — to znaczy o zawieszenie finansowania, rozwiązanie wszystkich umów o finansowanie zawartych w oparciu o tę ustawę oraz procesy mające na celu odzyskanie przyznanych w przeszłości subwencji — dla przedsiębiorstw we Włoszech oraz dla włoskiej i europejskiej gospodarki, należy stwierdzić, że nie

tylko nie dotyczą one bezpośrednio skarżącej i nie są zatem przydatne dla zbadania wymogu pilnego charakteru sprawy, ale argumenty te są czysto hipotetyczne i nie poparte żadnym dowodem. Przeciwnie, jak słusznie podkreśla Komisja, zaskarżona decyzja wyraźnie zaznacza w pkt 125, że „nie przesądza ona zgodności krajowych przepisów wprowadzonych ustawą nr 394/81”.

- 33 Należy również stwierdzić, że w przeciwieństwie do tego, co zdaje się zarzucać skarżąca, naruszenie interesów osób uznanych za beneficjentów pomocy państwowej niezgodnej ze wspólnym rynkiem jest nierozdzielnie związane z każdą decyzją Komisji zobowiązującą do zwrotu takiej pomocy i nie może być postrzegane jako stanowiące, samo w sobie, poważną i nieodwracalną szkodę, niezależnie od konkretnej oceny powagi i nieodwracalnego charakteru danego naruszenia zarzucanego w każdym rozważanym przypadku (ww. postanowienie w sprawie Grecja przeciwko Komisji, pkt 21).
- 34 Jeżeli chodzi o konkretny wpływ wykonania zaskarżonej decyzji na sytuację skarżącej, można jedynie stwierdzić, że ta ostatnia ogranicza się do zarzucenia w sposób ogólny nieodwracalnej zmiany równowagi gospodarczej i nieodwracalnej szkody wyrządzonej włoskim przedsiębiorstwom, w tym jej samej, na rynku, jednak czyni to bez próby nawet dostarczenia dowodu na poparcie swych twierdzeń.
- 35 Ponadto w odniesieniu do argumentu skarżącej opartego na tym, że wykonanie zaskarżonej decyzji pociągałoby za sobą nieważność umów o finansowanie i obligowałoby do zapłacenia kwoty 1 480 000 EUR — co zakwestionowane zostało przez Komisję podkreślającą, że wysokość zwrotu nie odpowiada temu, co

przewiduje decyzja, która nakłada obowiązek zwrotu jedynie kwot 48 054,41 EUR oraz 104 930,65 EUR, powiększonych o odsetki — trzeba stwierdzić, że skarżąca formułuje zarzuty w sposób ogólny, bez próby wykazania ani tego, że zarzuty te są rzeczywiste, ani tego, że zapłata takiej kwoty mogłaby zagrozić jej bytowi.

36 Wreszcie jeżeli chodzi o czwarty argument skarżącej dotyczący potencjalnej możliwości przeprowadzenia w przyszłości przez Republikę Włoską reformy systemu pomocy, z której skarżąca skorzystała, w taki sposób, że nie mogłaby ona otrzymać zwrotu przedmiotowej pomocy w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji, to również ten argument jest hipotetyczny i niepoparty żadnym dowodem. Ponadto, jak podkreśla Komisja, nawet w tym przypadku skarżąca miałaby możliwość późniejszego wszczęcia spraw sądowych przeciwko Republice Włoskiej lub Komisji. Skarżąca nie wysuwa zresztą żadnego argumentu na udowodnienie tego, że byłaby pozbawiona możliwości podjęcia takich kroków w celu ochrony swych interesów.

37 Wobec powyższego, ponieważ skarżąca nie podparła w żaden sposób swych twierdzeń w kwestii poważnej i nieodwracalnej szkody, mającej wyniknąć z wykonania zaskarżonej decyzji, stwierdzić należy, że skarżąca nie zdołała wykazać, iż w braku orzeczenia zawieszenia wykonania zaskarżonej decyzji poniosłaby poważną i nieodwracalną szkodę.

38 Wynika stąd, że wymóg dotyczący pilnego charakteru sprawy przy wniosku o zawieszenie wykonania nie został w zakresie wymaganym przez prawo wykazany. W konsekwencji wniosek w przedmiocie środka tymczasowego winien zostać oddalony bez konieczności badania, czy pozostałe wymogi wydania środków tymczasowych zostały spełnione.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

postanawia:

- 1) **Wniosek o zarządzenie środka tymczasowego zostaje oddalony.**

- 2) **Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 10 listopada 2004 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

B. Vesterdorf